

Parashat Tzav **The Thanksgiving Offering** **as a Secret to a Balanced Life** **Rabbi Shai Finkelstein**

ויקרא פרק ז יא-טו

וזאת תורת זבח השלמים אשר יקריב ליהוה. אם על תודה יקריבנו והקריב על זבח התודה חלות מצות בלולת בשמן ורקיזי מצות משחים בשמן וסלת מרבכת חלת בלולת בשמן. על חלת לחם חמץ יקריב קרבנו על זבח תודת שלמיו. והקריב ממנו אחד מכל קרבן תרומה ליהוה לכהן הזרק את דם השלמים לו יהיה. ובשר זבח תודת שלמיו ביום קרבנו יאכל לא יניח ממנו עד בקר.

תלמוד בבלי, ברכות נד עמ' ב

אמר רב יהודה אמר רב: ארבעה צריכין להודות: יורדי הים, הולכי מדברות, ומי שהיה חולה ונתרפא, ומי שהיה חבוש בבית האסורים ויצא.

רש"ר הירש על ויקרא פרשת צו פרק ז פסוק יב

אם על - תודה יקריבנו. דין קרבן שלמים כבר נתבאר לעיל בפרק ג. קרבן זה מבטא את האדם, המבקש את קירבת ה' מתוך מצב של שלמות. כאן הכתוב פותח בקרבן תודה, שהוא סוג מיוחד של שלמים. המביא תודה זכה במצב של שלמות - אחרי שהיה בסכנה וניצל ממנה; כגון "יורדי הים והולכי מדבריות וחבושי בית האסורים וחולה שנתרפא" שצריכים להודות, שכתוב בהן: "יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם, ויזבחו זבחי תודה ויספרו מעשיו ברנה" (תהלים קז, כא - כב ורש"י כאן). משפט התנאי "אם על - תודה יקריבנו" מתייחס אל "תורת זבח השלמים"; ולמדנו מכאן, שתודה היא אחד ממיני השלמים. משום כך אין הכתוב מבאר כאן אלא את ההלכות המיוחדות לתודה.

ספורנו פרק ז יא

ואמר וזאת תורת זבח השלמים. והודיע שאף על פי שכל השלמים קדשים קלים, מכל מקום יש חלוק ביניהם שאם הם על אודות הודאה, יהיה עמהם לתת בתוכו מין חמץ. כי אמנם סבת הסכנה אשר עליה ההודאה הוא שאור שבעיטה, מכל מקום מיני המצות רבות עליו, וברבות הלחם יתפרסם הנס לאוכלים רבים, וכלם נאכלים בזמן קדשי קדשים שהם ליום ולילה.

אברבנאל פרק ז

והטעם שהיו שלמי תודה ד' מינים מהלחם ושהיו שלשת מהם מצה ואחד חמץ. הוא לרמוז שהטובות בעולם הזה הן יותר מן הרעות הפך מחשבת הסכלים. היה זה (=המצוה הנאמרת בפסוקנו), כדי לפרסם הנס! וזה שהבעל שלמי תודה, כשרואה ששלמין אין נאכלים אלא ליום ולילה, הוא מזמין על שלמי תודתו אחיו ואוהביו לאכול ולשמוח עמו, וישאלו זה את זה, על מה היה תודתו, והוא יגיד להם הנסים והנפלאות שעשה עמו ה', וירוממוהו בקהל עם ובמושב זקנים יהללוהו. ואילו היו שלמי תודה נאכלים כשאר השלמים לשני ימים ולילה אחד, לא היה הבעל מזמין לשום אדם, כי לשני ימים ולילה 'בבית אחד ייאכל' (שמות י"ב מ"ה), אבל בראותו הבשר והלחם רב בביתו, ושלא ייאכל אלא ליום ולילה אחד, בהכרח יקרא רבים ממיודעיו ואחוזת מרעהו לאכול, פן יהיה ליום המחרת ללעג ולקלס לבני אדם, הרואים אותו שורף כמות גדול מתודת שלמיו, ואת אחיו ואוהביו לא קרא.